

27-07-2018

প্ৰাতঃ মুৰলী

ওম্ শান্তি

“বাপদাদা”

মধুবন

**“মৰমৰ সন্তানসকল - এই জ্ঞানত গম্ভীৰতাৰ গুণ ধাৰণ কৰা বহুত প্ৰয়োজন, কেতিয়াও নিজৰ অভিমান অহা অনুচিত,
মাতাসকলৰ ৰিগাৰ্দ (সন্মান) দিব লাগে”**

***প্ৰশ্ন:-** সকলো সন্তানৰ প্ৰতি পিতাৰ কি আশা? সেই আশা কেতিয়া পূৰণ কৰিব পাৰিবা?

***উত্তৰ:-**পিতাই আশা কৰে - সন্তানসকলে এনেকুৱা পুৰুষাৰ্থ কৰক যাতে নৰৰ পৰা নাৰায়ণ হৈ দেখুৱায়। ইয়াৰ দ্বাৰাই পিতাৰ প্ৰত্যক্ষতা হ’ব। এনেকুৱা প্ৰত্যক্ষতা কৰা যাৰ দ্বাৰা পিতাৰো গায়ন হ’ব আৰু সন্তানসকলৰো গায়ন হ’ব। বাবাই কয় - সন্তানসকল, যদি তোমালোক নৰৰ পৰা নাৰায়ণ হোৱা তেতিয়া তোমালোকৰো মন্দিৰ সাজিব আৰু মোৰো সাজিব। এনেকুৱা পূজ্য হ’বলৈ ফল’ ফাডাৰ (পিতাক অনুসৰণ কৰা)। নিজে নিজৰ সৈতে প্ৰতিজ্ঞা কৰা - মই সম্পূৰ্ণ ফল’ (অনুসৰণ) কৰিম।

***গীত:-** জিচ্ দিন সে মিলে হম তুম... (যি দিনাৰ পৰা তুমি আৰু মই মিলিত হ’লো...)

ওম্ শান্তি। সন্তানসকলে উপলব্ধি কৰে যে নিশ্চয় আমি সকলোৱে নতুন দুনিয়াৰ কাৰণে নতুন কথা শুনা। আমাৰ এই প্ৰীতি নতুনকৈ গঢ়ি উঠে। আৰু আন কাৰোৰে এনেদৰে সন্মুখ পৰমপিতা পৰমাত্মাৰ লগত নহয়। গতিকে এয়া নতুন কথা নহ’ল জানো। তোমালোকে জানা যে বাবা পতিত পাৱন। পুৰণি দুনিয়াক পতিত, নতুন দুনিয়াক পাৱন বুলি কোৱা হয়। গতিকে তোমালোকৰ প্ৰীতি নতুন দুনিয়াৰ প্ৰতি গঢ়ি উঠিব। তোমালোকে এইটো জানা আমাৰ প্ৰীতি এতিয়া নতুন দুনিয়া স্বৰ্গৰ প্ৰতি আছে। সেইখনক শিৱালয় বুলি কোৱা হয়, এইখনক বেষ্যালায় বুলি কোৱা হয়। ইয়াত সঁচাকৈ বিকাৰী মনুষ্য আছে। সত্যযুগত নিৰ্বিকাৰী কাৰণে শিৱালয় বুলি কয়, নহয়নে। শিৱবাবাইহে এনেকুৱা নিৰ্বিকাৰী দুনিয়া স্থাপনা কৰে। আৰু জানা যে এই পুৰণি দুনিয়াত দেৱতাৰ চিত্ৰ আছে যিসকল দেৱতা নতুন দুনিয়াৰ বাসিন্দা। ভাৰতবাসীয়েতো সকলো পাহৰি গ’ল, তেওঁলোকেতো হিন্দুস্থান বুলি কৈ দিয়ে। হিন্দুস্থান আমাৰ মৰমৰ, হয়, নিশ্চয় মৰমৰ আছিল। কিন্তু বাস্তৱত হিন্দুস্থান নাম নাই। ভাৰতখণ্ড বুলি কোৱা হয়। গতিকে সন্তানসকলে নিশ্চয় জানে যে এইবোৰ কথা একেবাৰে নতুন যেন লাগে। এনে কথা কেতিয়াও শুনা নাই। এই জ্ঞান সমগ্ৰ বিশ্বতেই বিৰল। ভাৰতবাসীৰ মন্দিৰো বহুত আছে। খ্ৰীষ্টিয়ান সকলৰতো এটাই চাৰ্চ (গীৰ্জা) থাকে। তাৰ পাছত বেলেগ বেলেগ গীৰ্জা সাজে। সত্যযুগততো কোনো মন্দিৰ নাথাকে কাৰণ চৈতন্য দেৱতাৰ ৰাজ্য চলে। দেৱতাসকলে শিৱালয়ত নতুন দুনিয়াত ৰাজত্ব কৰিছিল। তোমালোকে জানা যে এতিয়া আমি নতুন দুনিয়ালৈ গৈ আছো। এনে ধাৰণা নকৰিবা যে বাবাই এই নতুন ঘৰ বনাইছে। বাস্তৱত পুৰণি দুনিয়াত এয়াও পুৰণিয়েই। আমাৰ প্ৰীত এতিয়া নতুন দুনিয়াৰ লগত। আত্মাৰ পৰমাত্মাৰ সৈতে প্ৰীত গঢ়ি উঠিছে, যিজন সন্মুখত বহি আছে। মনুষ্যই ভাবে - ব্ৰহ্মাকুমাৰ-কুমাৰীসকলৰ ব্ৰহ্মাৰ সৈতে প্ৰীত গঢ়ি উঠিছে। তোমালোকে জানা যে আমাৰ প্ৰীত মাথোন এজন শিৱবাবাৰ সৈতে, দ্বিতীয় কোনো নাই। যদিও তোমালোকৰ নাম বি.কে., কিন্তু ব্ৰহ্মাৰ সৈতে প্ৰীত নাই। এই ব্ৰহ্মাতো দেহধাৰী হয়। জন্ম-মৰণত আহে। তোমালোকে দেহৰ লগত সম্বন্ধ গঢ়িব নালাগে। সেই গুৰুসকলেতো নিজৰ নাম নিজে ৰাখি দিয়ে - সচ্চিদানন্দ। কিন্তু সং-চিত-আনন্দ স্বৰূপতো এজন পৰমাত্মাকহে কোৱা হয়। আত্মা সং-চিত-আনন্দ ৰূপী, শান্ত ৰূপী, জ্ঞান ৰূপী আছিল। এতিয়া আকৌ তোমালোক এই সংগমত তেনেকুৱা হোৱা। যেনেকৈ পিতাৰ মহিমা জ্ঞানৰ সাগৰ, শান্তিৰ সাগৰ.....

তোমালোকো সৎ-চিত-আনন্দ ৰূপী হোৱা। বীজ আৰু বৃক্ষক স্মৰণ কৰিলে সকলো জ্ঞান আহি যায়। নিশ্চিতভাৱে 5 টা যুগ আছে। এতিয়া সংগমযুগ। এই সংগমযুগক দুনিয়াই নাজানে। যদি গমো পায়, কিন্তু বিস্তৃতভাৱে নাজানে যে সত্যযুগত কোনে ৰাজ্য কৰিছিল? কেনেকৈ ৰাজ্য লৈছিল? তোমালোকে এতিয়া ৰাজ্য লৈ আছা। পুনৰ্জন্ম লৈ আকৌ চক্ৰত আহিবই লাগিব। সদায় স্বৰ্গত কোনেও থাকিব নোৱাৰে। স্বৰ্গ আৰু নৰকৰ পৰিচয় এতিয়াহে পাইছা। এতিয়া কলিযুগ তাৰপিচত আকৌ সত্যযুগ নিশ্চয় হ'ব। গতিকে নিশ্চয় সংগম যুগতেই পৰমপিতা পৰমাত্মা আহিছিল। তেওঁৰ মহিমাই বেলেগ। এনেকুৱাতো নহয় যে এজনৰ মহিমা আন কাৰোৱাৰ মহিমা হ'ব। প্ৰত্যেকৰে কৰ্তব্য নিজৰ, সংস্কাৰ নিজৰ, এজনৰ আন জনৰ লগত নিমিলে। প্ৰত্যেক আত্মাৰ নিজৰ নিজৰ ভূমিকা আছে। তোমালোক সন্তানসকলক বুজোৱা হয় - আত্মাই 84 জন্ম লয়। তোমালোকে নতুন কথা শুনিছা। দুনিয়াই ভাবে গীতাৰ ভগৱান কৃষ্ণ আছিল। এতিয়া পিতাই কয় কৃষ্ণ গীতাৰ ভগৱান নাছিল। ভগৱানুৱাচ- মই ৰাজযোগ শিকাই তোমালোকক ৰজাৰো ৰজা অৰ্থাৎ নৰৰ পৰা নাৰায়ণ, নাৰীৰ পৰা লক্ষ্মী বনাওঁ। বাবাই সোধে তোমালোক সূৰ্য বংশী নাৰায়ণ হ'বা নে চন্দ্ৰবংশী ৰাম হ'বা? সন্তানসকলে কয়- বাবা, লক্ষ্য-উদ্দেশ্যটো সূৰ্য বংশী হোৱাৰেই। ক্ৰমানুসৰিটো হয়েই। কোনোৱা বেৰিষ্টাৰ বহুত ভাল, কোনোৱা আকৌ তেনেই সাধাৰণ। কোনোৱা চিকিৎসকে লাখ টকা উপাৰ্জন কৰে, কোনোৱাই বহুত কম কৰে। পঢ়াৰ ওপৰত নিৰ্ভৰ কৰে। তোমালোকৰ মাজতো কোনোৱা বহুত উপাৰ্জন কৰোতা হ'ব, সিংহাসনত বহিব। এইয়া অতি বিশাল বেহদৰ ঈশ্বৰীয় কলেজ। সেই কলেজ বিলাক হ'ব। ইমান উত্তীৰ্ণ হ'ব, এইয়া হল বেহদৰ কলেজ। গতিকে তোমালোকে নতুন কথা শুনা। এতিয়া তোমালোকে বুজিছা - সেইজন পৰমপিতা পৰমাত্মাই হয় যিয়ে অৱলাক বল দিয়ে। তোমালোকে জানা পৰমাত্মা পিতাৰ পৰা আমি কিমান বল পোওঁ। আমি যোদ্ধা (সেনা)। যুদ্ধক্ষেত্ৰত থিয় হৈ আছো। নতুন কথা নহয় জানো। গীতাত পাণ্ডৱ আৰু কৌৰৱৰ যুদ্ধ দেখুওৱা হৈছে কিন্তু যুদ্ধৰ কথাতো নাই। প্ৰত্যেকটো কথাই নতুন। কৃষ্ণ ভগৱান নহয়, তেওঁতো নতুন সংসাৰৰ অল্ফ (মালিক)। অল্ফকে ধৰি সকলো নতুন কথা। নতুন দুনিয়াৰ অল্ফ হৈছে লক্ষ্মী-নাৰায়ণ তাৰ পিছত তেওঁলোকৰ সন্তান। গতিকে লক্ষ্মী-নাৰায়ণ হৈছে সত্যযুগী মনুষ্য সৃষ্টিৰ অল্ফ। ইয়াত মনুষ্য সৃষ্টিৰ ৰচয়িতা অল্ফ হৈছে ব্ৰহ্মা। প্ৰথমে পৰমপিতা পৰমাত্মা হৈছে অল্ফ। পিছত ব্ৰহ্মাক অল্ফ বনায়। তাৰ পিছত লক্ষ্মী-নাৰায়ণক অল্ফ বনায়। ইয়াত তোমালোক ব্ৰাহ্মণ কুলৰ হোৱা। ব্ৰাহ্মণ কুলৰ জেষ্ঠ্য বুলি ব্ৰহ্মাকে কোৱা হয়। ব্ৰাহ্মণতো তেওঁলোকে হয় কিন্তু ব্ৰহ্মাকুমাৰ-কুমাৰী নাম কেতিয়াও শুনা নাই। গীতাতো এইটো নাম নাই। তেন্তে নতুন কথা নহয় জানো। ভাৰতক হিন্দুস্থান বুলি কোৱা কাৰণে হিন্দুধৰ্ম বুলি কৈ দিয়ে। নিজৰ প্ৰাচীন ধৰ্মৰ পৰিচয় নাই। যেন দেৱতা ধৰ্ম নাছিলেই। নিজৰ ধৰ্মক নজনা কাৰণে কয় যে সকলো ধৰ্ম একেই। অৱশ্যে যিকোনো ধৰ্মাৱলম্বী লোকেই ইয়াত থাকিব পাৰে, যিয়েই বিচাৰে থাকিব পাৰে, কোনো বাধা নাই। সকলো ধৰ্মক মান দিয়া হয়। যিকোনো ধৰ্মৰ লোক আহি থাকিব পাৰে। বাহিৰত চোৱা তেওঁলোকে বেলেগ ধৰ্মৰ মানুহক উলিয়াই দিয়ে। চিল'ন (Ceylon), বাৰ্মা (Burma) আদিৰ পৰা ভাৰতীয় সকলক উলিয়াই দিয়ে। ভাৰততো বাস্তৱত প্ৰাচীন দেৱী-দেৱতা ধৰ্মৰ দেশ। কিন্তু তেওঁলোকেতো কয় যিকোনো ধৰ্মৰ মানুহ আহি থাকিব পাৰে। সকলোৱে একেলগেতো থাকিব নোৱাৰে। য'তে ত'তে ধৰ্মবোৰৰ মাজত বহুত কাজিয়া-পেচাল হৈ থাকে। কোৱা হয় - ভাৰতে সকলো ধৰ্মৰ লোকক আশ্ৰয় দিয়ে, সেইবাবে ভাৰতৰ মহিমা আছে। এতিয়া তোমালোক সকলোৱে নতুন কথা শুনা। এই সময়ত ভাৰতত দেৱী-দেৱতা ধৰ্মৰ কোনো নাই। আমি সেই নতুন দুনিয়াৰ কাৰণে পুৰুষাৰ্থ কৰি আছো। শিৱবাবাই স্বৰ্গ ৰচনা কৰে। এনেয়েটো সকলো ব্ৰহ্মাৰ সন্তান কিন্তু ব্ৰাহ্মণক বিশেষকৈ গায়ন কৰা হৈছে। তেওঁলোকক কেতিয়া ৰচিলে? নিশ্চয় সংগমত ৰচিছিল। বৰ্ণও ভালকৈ দেখুওৱাব লাগে। আমি ব্ৰাহ্মণ একেবাৰে উচ্চ, তাৰ পিচত দেৱতা, ক্ষত্ৰিয়, বৈশ্য, শূদ্ৰ হওঁ। গতিকে এই জ্ঞান বৰ গুঢ় ৰমণীয়। কোনোমতেহে কাৰোবাৰ বুদ্ধিত এই জ্ঞান ধাৰণ হয়।

তোমালোক সন্তানসকলে এই জ্ঞান ভালদৰে ধাৰণ কৰা, ব্ৰাহ্মণীৰ ওপৰত কেতিয়াও বিতুষ্ট নহ'বা। বিতুষ্ট হৈ পঢ়া এৰিব নালাগে। নহ'লে ৰসাতললৈ যাবা। পিতা আহিছে শুনাবলৈ, গতিকে শুনিব লাগে। ভক্তিমাৰ্গত গীতা শুনাৰ কিমান বিধি আছে, সেয়া সম্পূৰ্ণ বিধি মতে শুনে। মন্দিৰলৈও বিধি অনুসৰি যায়। সদায় দৃঢ় বিধি মানি চলে। তোমালোকৰ বিধিতো অতি কাঢ়া। এক ঘড়ী আধা ঘড়ী তেনেকৈ বঢ়াই থাকিব লাগে। বাবাক স্মৰণ কৰিলে বুদ্ধিৰ তলা খোল খাব। বিচাৰ সাগৰ মন্ত্ৰনতো শিৱবাবাই নকৰে। তেওঁৰতো কোনো দৰকাৰেই নাই বিচাৰ সাগৰ মন্ত্ৰন কৰাৰ। তোমালোকৰ দৰকাৰ আছে - কাক কেনেকৈ বুজাওঁ? কেতিয়াও বিতুষ্ট হ'ব নালাগে। ইজনে সিজনৰ সন্মান দিব লাগে। অনেক সন্তানেই মহাৰথীসকলক সন্মান দিব নাজানে। ব্ৰাহ্মণীসকল যিয়েই নহওক তথাপি তেওঁলোক মুখ্য। 10-12 ক নিজৰ সমানকৈ গঢ়িতো তোলে নহয়। সেয়েহে তেওঁলোকক সন্মান দিব লাগে। তোমালোক যেন শিৱবাবাৰ এজেণ্ট (প্ৰতিনিধি) হোৱা। সকলো এজেণ্টতো একেধৰণৰ নহয়। ক্ৰমানুসৰি হয়, তথাপিও এজেণ্ট। কোনোবাইতো বহুত ভালকৈ ধাৰণা কৰে। ৰাতিয়ে-দিনে সেৱাত তৎপৰ হৈ থাকে। শিৱবাবাও ইয়ালৈ সেৱাৰ বাবে আহিছে। বাবাই কয় মই ডবল (দুগুণ) কাম কৰোঁ। ভক্তসকলৰো সেৱা কৰোঁ। তোমালোকে জানা গোটেই দুনিয়াতে সাক্ষাৎকাৰ কৰোৱাৰ কৰ্তব্য কোনে কৰে? যদিও সকলো ড্ৰামাত আগতেই নিৰ্ধাৰিত হৈ আছে। সেই সময়তেই সাক্ষাৎকাৰ হয়। ভাবে যে ঈশ্বৰ পিতাই দিব্য দৃষ্টিৰে সাক্ষাৎকাৰ কৰালে, য'তে-ত'তে সাক্ষাৎকাৰ হয়। এই সাক্ষাৎকাৰো ড্ৰামাত নিৰ্ধাৰিত হৈ আছে, ইয়াৰ কাৰণে বিশাল বুদ্ধিৰ আৱশ্যক। এইয়া হৈছে নতুন কথা। সৃষ্টিৰ চক্ৰ বুদ্ধিত ঘূৰি থকা উচিত। কোনো কোনোৰ এই স্ব-দৰ্শন চক্ৰ ভাল তীব্ৰ বেগত ঘূৰি থাকে, কাৰোবাৰ কম। তোমালোক হৈছা স্ব-দৰ্শন চক্ৰধাৰী। সেৱাৰ কাৰণে বুদ্ধি ক্ৰমানুসৰি চলি থাকিব। কাৰোবাৰতো স্ব-দৰ্শন চক্ৰ নুঘূৰেই। বতাহতো লাগে পিছে কাৰোবাৰ বহুত তীব্ৰ ঘূৰে, কাৰোবাৰ বহুত কম ঘূৰে। কাৰোবাৰতো একেবাৰেই নুঘূৰেই। স্ব-দৰ্শন নুঘূৰিলে বাকী কি পদ পাবা? গতিকে এইয়াই নতুন কথা হ'ল নহয় জানো। পিতাই বুজাই থাকে অধিকাৰ ল'ব বিচৰা যদি এতিয়াই লোৱা। নহ'লে পিছত পশ্চাতাপ কৰিবা, কান্দিবা। শিক্ষকৰ প্ৰত্যক্ষতা কৰিব লাগে। এইয়া কিমান ডাঙৰ কলেজ। ভালদৰে পঢ়িলে পদো ভাল পোৱা যায়। প্ৰতিজ্ঞা কৰিব লাগে - আমি পুৰা অনুসৰণ কৰিম। মাতা-পিতাক অনুসৰণ কৰা। এনেকুৱাও নহয় যে বেৰিষ্টাৰৰ সন্তান বেৰিষ্টাৰেই হ'ব। এনেকুৱা নহয়। কোনোবা ডাক্টৰ (doctor) হ'ব, কোনোবা ইঞ্জিনীয়াৰ (engineer), কোনোবাটো চৈতান ডকাইত হৈ যায়। পিতাই কয় মোক প্ৰত্যক্ষ কৰাবলৈ তোমালোক নৰৰ পৰা নাৰায়ণ হৈ দেখুওৱা। মোৰো গায়ন হ'ব, তোমালোকৰো গায়ন হ'ব। তোমালোকো দেৱতা হ'বা। মোৰ মন্দিৰ সাজিব তেন্তে তোমালোকৰো সাজিব। মুখ্য এজন শিৱবাবাৰহে মন্দিৰ হোৱা উচিত। তাৰ পিছত তেওঁৰ লগত ব্ৰহ্মা আৰু সন্তানসকল। দিলৱাড়া মন্দিৰত বিভিন্ন প্ৰকাৰেই আছে নহয়। এইয়া অতি ডাঙৰ স্মাৰক। তোমালোক চৈতন্য ৰূপত বহি আছা, শক্তিক বাঘৰ ওপৰত, মহাৰথীক হাতীৰ ওপৰত যাত্ৰা কৰা দেখুওৱায়। গজেন্দ্ৰক (হাতীক) গ্ৰাহে (ঘৰিয়ালে) গ্ৰাস কৰিলে। পিতাৰ স্মৃতিত নাথাকিলে মায়া গ্ৰাহে গ্ৰাস কৰি দিয়ে। ভাল ভাল মহাৰথীকো মায়া গ্ৰাহে খাই পেলায়। এই ক্ষেত্ৰত বহুত গম্ভীৰতাৰ প্ৰয়োজন আৰু কোনো ক্ষেত্ৰতে অভিমান আহিব নালাগে - মই এইটো কৰিছোঁ। প্ৰতিটো কথাতে যিমান দূৰ সম্ভৱ মাতাসকলক আগত ৰাখিব লাগে। মাতাসকলক সন্মান দিব লাগে। সকলো চাবিকাঠী মাতাসকলৰ হাতত থাকিব লাগে। মাতাসকলৰ দ্বাৰা বাৰ্তা আহিব লাগে। অৱশ্যে এনেকুৱাও হয় কোনো কোনো ঠাইত কন্যা বা মাতাতকৈ কুমাৰসকল বেছি হুচিয়াৰ হয়। তেওঁলোকে আকৌ বাবাৰ পৰা ৰায় ল'ব লাগে। হুকুম চৰকাৰৰ ৰাজ্য ৰাণীৰ। প্ৰথমে ৰাণী তাৰ পাছত ৰজা। প্ৰথমে মাতা গুৰুৰ প্ৰয়োজন। পুৰুষ গুৰু হোৱাৰ বিধি নাই। মাতাসকলক আগত ৰাখিব লাগে, এইটোৱে বিধি। যদিও কৰবাত পুৰুষ সকলো নিমিত্ত হয় যিয়ে মাতাসকলক জ্ঞানত আনে কিন্তু সংখ্যাগৰিষ্ঠ মাতাসকলৰেই। অহঙ্কাৰ আহিব নেলাগে - মই সকলো জানো, মই হুচিয়াৰ। মাতাসকলক হুচিয়াৰ কৰিব লাগে,

মাতাসকলৰ দ্বাৰা সেৱাকেন্দ্ৰ আদি পৰিচালনা কৰিব লাগে। অন্তত সন্যাসী আদিকো মাতাসকলৰে বাণ লাগিব। সেয়েহে কায়দা অনুসাৰে চলিব লাগে। পৰমপিতা পৰমাত্মাক নিন্দা কৰোঁতাই কেতিয়াও উচ্চ পদ পাব নোৱাৰে। বাবাই সকলোকে সাৱধান কৰে। বহুত মিঠা হ'ব লাগে। কাৰোবাৰ কথা পচন্দ নহ'লে এখন কানেৰে শুনি আন খনেৰে উলিয়াই দিব লাগে। ক্ৰোধে বহুত লোকচান কৰে। কোনোবাই লিখে - কামতকৈ ক্ৰোধক বেছি অনিষ্টকাৰী বুলি কিয় নকয়? কিন্তু নহয়, কামতো আদি, মধ্য, অন্ত দুখৰ প্ৰাপ্তি কৰায়। পতিত পাৱন বুলি এজন পিতাৰেই গায়ন আছে। সন্যাসীয়ে পৱিত্ৰ কৰিব নোৱাৰে। গতিকে তোমালোকে নতুন কথা শুনা - উচ্চৰো উচ্চ ভগৱানে বহি তোমালোকক পঢ়ায়। তেওঁক শ্ৰী শ্ৰী বুলি কোৱা হয়। পিছত মনুষ্য সৃষ্টিত শ্ৰী লক্ষ্মী, শ্ৰী নাৰায়ণ, শ্ৰী ৰাম, শ্ৰী সীতাক কয়। ভাল বাৰু, তেওঁলোকক এনেকুৱা শ্ৰেষ্ঠকৈ কোনে গঢ়ি তুলিলে? শ্ৰী শ্ৰী শিৱবাবাই। ভাল বাৰু!

অতি মৰমৰ কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা-পিতা আৰু বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মাৰ পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

ধাৰণাৰ কাৰণে মুখ্য সাৰ:-*

- (1) পৰম্পৰ একমত হৈ থাকিব লাগে। ইজনে সিজনক সন্মান দিব লাগে। বিতুষ্ট হৈ কেতিয়াও পঢ়া এৰিব নালাগে।
- (2) ক্ৰোধে বহুত লোকচান কৰে সেয়েহে যি কথা পচন্দ নহয়, তাক এখন কাণেৰে শুনি আনখনৰে উলিয়াই দিব লাগে। ক্ৰোধ কৰিব নালাগে। বহুত-বহুত মিঠা হ'ব লাগে।

***বৰদান:-** বৰ্হিমুখতাৰ ৰসৰ আকৰ্ষণৰ বন্ধনৰ পৰা মুক্ত হৈ থাকোঁতা জীৱনমুক্ত হোৱা।

বৰ্হিমুখতা অৰ্থাৎ ব্যক্তিৰ ভাৱ-স্বভাৱ আৰু ব্যক্ত ভাৱৰ প্ৰকল্পন, সংকল্প, বাণী আৰু সম্বন্ধ, সম্পৰ্কৰ দ্বাৰা ইজনে সিজনক ব্যৰ্থতাৰ ফালে উৎসাহিত কৰাওঁতা, সদায় কিবা নহয় কিবা প্ৰকাৰৰ ব্যৰ্থ চিন্তনত থাকোঁতা, আন্তৰিক সুখ, শান্তি আৰু শক্তিৰ পৰা দূৰ..... এই বৰ্হিমুখতাৰ ৰসেও বাহিৰৰ পৰা বহুত আকৰ্ষণ কৰে, সেয়েহে প্ৰথমে ইয়াক কেচী লগোৱা। এই ৰসেই সূক্ষ্ম বন্ধন হৈ সফলতাৰ লক্ষ্যৰ পৰা দূৰ কৰি দিয়ে, যেতিয়া এই বন্ধনৰ পৰা মুক্ত হ'বা তেতিয়া কোৱা হ'ব জীৱনমুক্ত।

***প্ৰোগান:-** যিয়ে ভাল বেয়া কৰ্ম কৰোঁতাসকলৰ প্ৰভাৱৰ বন্ধনৰ পৰা মুক্ত সাক্ষী বা দয়াশীল হয় তেওঁৰেই তপস্বী।

!!ওম্ শান্তি!!
